

Barcs János

Bükkfán madár

Viharzik most. Szél fú. Csepereg.
 Megáztatja a tetőn a cserepet.
 A távoli parton sovány róka oson,
 iszkolva a sártól síkos partokon.
 Villámlás reszket. Dörög. Reped a felhő.
 Füstöl a rókaszőr: – S fut a tekergő.
 A réten száraz vadrózsabokor táncol,
 ágaival kiszökne a világból...
 Védtelen most a föld. Zihál. Sírnak a rögök
 a mezők hasán: – S róka cipel dögöt.
 Alusznak a szilfák. A nyíres is hallgat
 a szelek szavára s halkán dalolgat.
 Öreg bükkfán madár sír: rángatja a szél.
 Kinéz egy ág mögül s madáruul beszél.
 Lenn a folyónál csönd. Alszik minden hullám.
 Egy keszeg nyárfába becsapott a villám.
 Terhes felhő vonaglik! Táncolnak nyírfák:
 Ádáz küzdelmét vívja most a világ!
 A villámok kifogynak s csöndesül a táj;
 nádas szélén, vijjog nyolc éhes sirály...
 Hallgatom kesergésük. Mind éhes s fázik:
 Nem láttam őket –, csak hét villanásig.

Bíró László

Metszés

a jaj ömlik a jó csak cseppen
 önmagam metszem kint a kertben
 s a sors karmai leszakítják
 verseim lelkesítő titkát

ezt a csöndet hiába nézem
 magamat látom minden képen
 vérem máglyái megint égnek
 tüzet rakott bennem a lélek